

EPERJESI LAPOK

Sárosmegye s városainak társadalmi s gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

Szerkesztői iroda: főutca, 203. szám.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Kiadó-hivatal:

Eperjesi Bank-Egylet könyvnyomdájában Eperjesen.

Ide intézendő minden előfizetés, hirdetés és a kiadás körüli panaszok.

Megjelen: minden szombaton.

Előfizetési ár:

vidékre postán vagy helyben házhoz küldve:

Egy évre	5 frt — kr.
Félévre	2 „ 50 „
Negyedévre	1 „ 50 „

HIRDETÉSI DIJ:

háromhasabos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörös hirdetés jutányosabb.

— Bélyegdíj: minden hirdetésért külön 30 kr. —
Nyitlér minden sor 10 kr.

Kéziratok és levelek vissza nem adatnak. — Bérmentetlen levelek csak ismerős kezektől fogadtatnak el.

Sz. kir. Eperjes város költségvetése az 1877-ik évre.

Az évi költségeloirányzatok nagy szerepet játszanak mai nap nem csupán a nemzetek, hanem a kerületek, megyék és az egyes városok életében is. Mert a ki meg akar ismerkedni ezek pénzügyi, gazdasági, kulturális s egyéb viszonyaival, a költségeloirányzatokban, mintegy tükörben szemlélheti mindezeket. Itt számokban lel kifejezést a helyzet, számokban és összegekben, melyeknek rideg prózája kiméletlenül lerontja az illúziókat — ha vannak — a minthogy jelenleg már azoknak is kezdjük hiányát érezni.

Szárason, az igaz, de annál világosabban beszélnek ezek a számok. Hogy a pénzügyi helyzettel jöjjünk tisztába, csak a két főösszeg közti különbözetet kell szemügyre vennünk. E különbözet azután jobban és megbízhatóbban nyújt nekünk felvilágosítást, azon, a köz- és magánéletben annyiszor mellőzött kérdés iránt, hogy meddig ér a takarónk, és meddig nyújtózkodhatunk.

Legtöbbször azt a tapasztalást van alkalmunk a költségvetésekből meríteni, hogy nem vesszük tekintetbe a takaró kurta voltát s kilógtatjuk lábunkat azon túl, bátran kitéve azt azon veszélynek, hogy utójára megfagy. Arra persze nem gondolunk ilyenkor, mily kellemetlen dolog, ha aztán járni akarunk, és nem tudunk.

Ezzel azonban nem azt akarjuk mondani, mintha a pénzügyi végeredményeket feltüntető főösszegek közti arányt kellene egyedüli zsinórmérték gyanánt fölvenni valamely költségvetés megítélésénél. Sőt ellenkezőleg, tekintetbe kell vennünk az egyes tételeket is, mint a főösszegek tényezőit, valamint azon viszonyokat, melyek ezek mikénti alakulására befolyással voltak.

Különösen tekintetbe kell venni azt, vajjon a kiadások s beruházások produktívek, azaz olyanok-e, melyek a hozott áldozatokkal — mert a bevételen tuli kiadás mindenestire áldozat — arányban állanak, vagy nem.

Ha arányban állanak, úgy a netaláni deficit tisztán pénzügyileg véve, minden bizonynyal baj; míg más szempontból tekintve, az ennek fejében nyert másnemű előnyök e bajt könnyebben elviselhetővé teszik, vagy talán épen egy minimumra leszállítják.

Előttünk fekszik sz. kir. Eperjes városnak a folyó évre szóló költségvetése, mely legközelebb fog a képviselő-testület tagjainak kiosztatni.

E költségvetés szerint a város 1877-re előirányzott bevételeinek összege: 86,780 ft. 79 krt. tesz, míg a kiadások 96,869 ft. és 16 krnyi összegre tétetnek. E számok összehasonlítása kerek számmal kifejezve egy 10 ezer frtnyi deficitet tüntet elő.

Megjegyzendő azonban, hogy a bevételek közé nem vétetett még fel a községi pótdadó, melynek összege 6000 ftra tétetik. Továbbá a vámdíjgyezék némely tételeinek a ministerium által jóváhagyott felemelése 2000 frtnyi többletet biztosít a városnak; a még ezután is hátralévő 2000 frtnyi hiányt az italméresi jognak újbóli s a mostaninál kedvezőbb bérlet által vélik fedezhetni.

A város ugyanis, midőn a jelenlegi regale-bérlőkkel a bérletet megkötötte, azt a

jogot tartotta fenn magának, hogy a szerződést az esetre, ha az italméresi jog időközben szabályoztatnék, felmondhassa; megjegyeztetvén, hogy a szerződés a felmondástól számítandó három hónap után tekintendő felbontottnak.

A szombaton tartott városi közgyűlés alkalmával egyebek között a szerződés ezen záradéka is került szóba s miután az italméresi jog ministeri rendelet által csakugyan szabályoztatott, a képviselők legnagyobb része célszerűnek találta a városnak ezen kikötött jogát érvényesíteni s illetőleg a bérleti szerződést felmondani. Az újabb bérletnél egy legalább 2000 frtnyi többletet vélnek eredményezhetni.

Ha ezen kalkulusoktól a jövő meg nem vonandja sanctióját, de azoknak tények is meg fognak felelni, úgy a 10,000 frtnyi hiány természetesen uton, pénztári műtétek nélkül is fedezve lesz. Kívánjuk, hogy úgy legyen.

A bevételek főcimeit a következők: Cselekvő maradványok 6000 ft. — Haszonberek 52,392, ft 28 kr. — Házi kezelés alatti városi vagyon jövedelme 20,527 ft 54 kr. — Kamatjövedelem 252 ft. — Egyéb bevételek 7608 ft 97 kr. — Az összes bevétel pótdadó nélkül, ennelfogva 86,780 ft 79 kr.

A mult évi költségeloirányzat bevételi cimeit ezekhez képest sokkal kedvezőbbek voltak. A bevételi rovat főösszege tett ugyanis 107,514 frt. 47 krt., mely összegbe azonban az 1876-ik évi 10 % községi pótdadó, 6653 frt. 16 krral, szintén fel volt véve.

Jelentékeny csökkenést észlelni a mult évhez képest a bevételi cimek majd mind egyikében. Neveztesen a cselekvő követelésekből, haszonberekből s egyéb bevételekből, minők: a polgárosítási díjak, bírságok, kéménytisztítási illetőség, mértékhiitelesítés, uti munka megváltása, bánatpénzek, szegényalap javára befolyó adományok, rendkívüli bevételek stb. — jóval nagyobb összegek irányoztatnak elő.

A kiadások egyes címei pedig a következők: Szenvedő állapot törlesztése 9239 frt. 42 kr. — Tisztviselők, szegődtek és szolgák fizetési és kegydíjak 27,362 frt. 76 kr. — Kezelési, községségleti s gazdasági kiadások 34,809 frt. 9 kr. — Egyházak, képző- és jótékony intézetek 14,480 frt. — Adók és kamatok 8439 frt. 25 kr. — Rendkívüli kiadások 2538 frt. 64 kr. Összesen 96,869 frt. 16 kr.

A mult évi költségvetés kiadási főösszege elleben 107,329 frt 85 kr. Ha tehát az évi bevételek csekélyebb összegre vannak előirányozva, mint a mult évié, úgy másrészt a kiadásokról is ugyanezt mondhatjuk, mely utóbbi körülményt örvedetesnek kellene tartanunk, ha kiadás és bevétel között megvolna a kellő összhang. Mert a zárszámadások rendszeren azt szokták mutatni, hogy a bevételekként fölvevett, sokszor csak reménybeli összegek, a valóságban rendszeren a remény mögött szoktak elmaradni, míg a kiadások nemcsak hogy nem apadnak, de sőt szünet nélkül növekednek.

A mult és a folyó évre előirányzott kiadások összehasonlításából a következőket észleljük. A szenvedő tőkék törlesztésére a mult évben jóval nagyobb összeg irányoztatott elő, mint ezidén; megtakarítások történ-

tek a tisztviselők és szolgák fizetési és nyugdíjai, továbbá a kezelési s gazdasági kiadások címénél. A többi címeknél csak jelentéktelenebb változások tapasztalhatók.

Nem szándékunk a jelen alkalommal az egyes tételeknél időzni, csak egy rövid megjegyzést teszünk.

Az utcai kivilágításra a mult évben 2100 frtnyi összeg lön előirányozva; ezidén e célra 3253 frt hozatik javaslatba. Mi részünk-ről e többletet csak az esetben és azon kikötéssel szavaznók meg, ha a világitás az igényeknek ezentul sokkal jobban felelne meg mint eddig; ellenkező esetben a mult évi összeget is határozottan soknak tartjuk.

A költségvetés egyéb tételeire még visszatérünk.

Városi közlemények

Ezen rovat alatt időről időre oly közleményeket fogunk hozni, melyek a város közönségére kiváló érdekekkel bírnak.

Legújabbán a városi tanács a város tisztántartása ügyében adott ki egy utasítást, melyre már régóta szükség volt.

Ez utasítás következőleg szól:

A város tisztántartásával a városi kapitányi hivatal bizatik meg.

A kapitányi hivatal ennelfogva intézkedni fog az iránt:

1-ör. Hogy a tavaszi enyhébb idő beálltával az utcai sár kapartassék és kifuvaroztassék.

2-ör. Hogy a tavaszi, nyári és őszi időszakban a főutca, tekintve annak a vásárok általi elszemetesedését, minden heti-vásár után, tehát minden hétfőn és pénteken délután, országos-vásár után pedig kedden délelőtt kisépirtessék.

3-ör. Hogy a mellékutcák, melyeken vásárok nem tartatnak, s a közlekedés is csekélyebb, rendszeren minden két hétben egyszer, ha pedig bármely körülmény folytán hamarabb szemetesednének el, — gyakrabban is — szintén separtassék.

4-er. A téli időszakban a vízi csatornák körül felhalmozódó jég időről időre feltörendő s eltávolítandó.

5-ör. Valahányszor a járdák sikosak azokat a háztulajdonosok behinteni tartoznak, s kik ezt elmulasztják a kapitányi hivatal által minden egyes esetben egy forintnyi pénzbírságban elmarasztalándók.

6-ör. Tisztátalan folyadékoknak a házakból az utcára való kibocsátása, s trágya-anyagnak az utcaköni tartása többrendű közgyűlési határozatok szerint tilalmaztatván, a kapitányi hivatal erre felügyelni, s e tilalom áthágóit egytől húsz forintig terjedhető pénzbírságban elmarasztalni tartozik.

Kelt Eperjesen 1877-ik évi februárhó 12-én.

A takarékmagtárakról.

(Vége).

Vannak községek, melyekben a nép önkéntes adakozásra, vagy pedig a község tulajdonát képező földek egy részének ily célra leendő átengedésére, csak felettébb nehezen volna reá birható, és a hol némi bizalmatlansággal viseltetnének a „községi takarékmagtár“ megalakítása iránt; — ily községekben legcélszerűbbnek tartom a „takarékmagtár“ részvényekre alapítani, — mivel az, a jótékony cél mellett egyszersmind a részvényeknek is előnyt nyújt, s annak kezelése felett az összes részvényeseknek lévén joga határozni, és a kezelés és forgalomról időnként tudomással bírván, a bizalmatlanság önként elenyészik.

Visszatérve abbéli állításomra, hogy a takarékmagtárak felállításának elmulasztásáért egyedül a községi jegyzők és előljáróságok hibáztathatók, erre vonatkozólag ez uttal csak a következőket jegyzem meg.

Elvitázhatatlan tény, hogy ha valami üdvös és hasznos intézményt akarunk létrehozni, nekünk, mint indítványozóknak kell jó példával előljárni, még jobban szükséges ezt akkor tennünk, ha községi jegyzők, vagy előljárók vagyunk, mert hiszen

hivatalos címünk is azt jelzi, hogy „előjárói”; — (a jegyző is előjárósági tag) ebből kifolyólag, ha takarékmagtárt akarunk létesíteni, a „községi takarékmagtár” nekünk kell az adakozást megkezdeni, a „takarékmagtári részvénytársaságra” pedig nekünk kell legelőször részvényeket aláírni; — a községi jegyző illetően képen mint kezdeményező jó példával fellépve, annak követésére az összes előjáróságot reá bérni nem leend nehéz feladat, már pedig ha egyszer az összes előjárók hozzá járulnak a cél valóztatásához, nemenkint 15—20 hectoliter gabonát összehozni, avagy 15—20 részvényt aláírni sokkal könnyebb feladat, mint a minőkkel gyakran megküzdünk kell.

Nem téveszve szem elől azon böles közmondást, hogy „lassan járj, tovább érsz,” — ne kívánjuk azt, hogy mindjárt a kezdetben nagy mennyiségű gabonát halmozzanak össze a „takarékmagtár”-ba. — hanem kezdjük meg — bár az első évben kevéssel is — a „takarékmagtár” üdvös működését, — és ekkor biztosak lehetünk abban, hogy a második évben, midőn már a nép tapasztalatból merített meggyőződés alapján belátja egy ily „takarékmagtár” hasznos voltát, tömegesen fognak hozzájárulni; hozzuk fel a népnek a sok példa közül, mert hiszen a gyakori csapások által sújtott szegény hazánkban sok szomorú példára hivatkozhatunk, főleg az országunkat, a mostani vízáradás folytán súlyosan ért veszteségek alkalmából azt, hogy: ha minden községben „takarékmagtár” volna, és ha minden „takarékmagtár” átlag csak 2—2 hectoliter gabonát adna, a földönfutóvá lett családok segélyezésére, mily óriási segély lenne ez azoknak, és mennyire megóvná őket a nélkülözésektől!!!

Én nem hiszem, hogy ily eljárás mellett — a fáradságot és reábeszélést nem kímélve — siker ne koronázza törekvésünket. Csak egy kis akarat uraim, és akkor a „takarékmagtár” felállítását által, önök, saját községük lakosságával a legnagyobb jótétemények egyikét követik el, és a hazánkat is üdvös szolgálatot tesznek!

Ha időm engedi, egy „takarékmagtári” alapszabály tervezetét is fogok bemutatni.

Németh János.

Különbélek.

A városi képviselő-testület 54 tagja a jövő hó második felében fog megválasztani. E célból a város két választó-kerületre osztott, miről a hirdetési rovatban többet olvashatni.

A tűzoltó-egylet parancsnoksága a szolgálati szabályzatot már kidolgozta s a holnap, vasárnap, tartandó választmányi ülésnek elő fogja terjeszteni. Egyebek között a tüzjelzésnek egy oly módját is hozza a parancsnokság javaslatba, mely a tűzoltóknak úgy, mint a város lakosságának, lehetővé teendő, magát a tűzvész helye iránt is azonnal tájékozni.

Délutáni három órakor a már tényleg felvett tűzoltók a szolgálati szabályzat szerint három szakaszba fognak beosztani, melyeknek hivatása ezen szabályzatokban körülményesen meg van határozva.

Főt. Francsek Dezső, volt eperjesi káplán, mult szombaton foglalta el új állomását: a nagy-sárosi r. kath. plébániát. A ritka népszerűségről, melylyel a beiktatott, Eperjesen birt, fényesen tanuskodott azon meglepetés, melyben új állomására történt elutasítások részesült. Délután három órakor ugyanis mintegy 18 kocsi állott meg az itteni plébánia előtt, melyeken az új nagy-sárosi plébános számos tisztelője és barátja, valláskülönbőség nélkül, foglalt helyet, őt egészen új állomására kísérvén.

TÁRCA.

Meghiúsult boldogság.

Beszély.

Írta: Gógh Géza.

(Folytatás).

II.

Egy gyönyörű holdvilágos nyári estén Mathild szobájának egy szöglet-asztalkájánál ülve, hímzéssel kezében, épen a titkos jövő felett merengett, midőn elmerültségéből élénk lódobogás rázta föl. Ekkor hirtelen fölemelkedve, az udvarra szolgáló ablakhoz sietett s azon kitekintve egy lováról legró berruhás szolgát vön észre — ki mihelyt lova kantárszárát a ház előtti fák egyikéhez erősítette, a folyósóra lépett s egy odasiető cseléddel találkozáván rögtön Dombvály Mathild kisasszony után kérdezősködött. A bejelentés megtörténvén, a szolga azonnal a szobába nyitott s Mathildnak egy ékes írással irt levelet adván át, tiszteletteljesen meghajolt, de még mielőtt a kissé meglepett Mathild kérdést intézhetett volna hozzá, eltűnt.

Kitől e levél? gondolta magában Mathild s miért e rejtélyes sietőség!

Sajátságos nyugtalanság vett rajta erőt s sőtét sejtetem szállta meg szívét. — Felbontsa s elolvassa-e a rejtélyes levelet, vagy édes atyjának adja-e át? — De mikor egyenesen reá van címezve, neki hozták.

Mathild nem tudta, mitévő legyen, végre leküzdte kételyeit s meggyőződve róla, hogy magányát senki sem zavarja, reszkető kézzel fölbon-

Nagy-Sároson taracklővések közben nagy néptömege fogadta az impozáns kocsisort. A plébánia udvara is telve volt emberekkel, hol a nagy-sárosi bíró, Dobránszky, mondott talpraesett üdvözlő beszédet, melyre a plébános úr meghatottan válaszolt. Üdvözölte még a nagy-sárosi nemkatholikusok nevében nehány meleg szóval, Propper úr, ottani földbirtokos is. A teremben megérkezve, tek. Irányi István úr, az eperjesi kir. törvényszék ülnöke, egy latin nyelven irt s úgy alakja, mint eszmemenete tekintetében az antik remekre emlékeztető, alkalmi verset olvasott fel, melyet legközelebb, a fordítással együtt közölni fogunk.

Az új plébános egyik felköszöntőjével zárjuk ezen sorainkat: „Álja az ég, hogy hazánknak minél több ily derék lelkése legyen!”

Eperjes lámpafényél. Ezen cím alatt lapunk egy barátjától a következő verset vettük:

Megis kondult immár az esteli harang,
Városunk utcája setét mint egy barlang.
Nehéz léptek kongnak egy utca sarkánál,
Bérelt gyújtogató megáll a lámpánál,
S ime a homályból mécsnek pislogása.
Szolgál lámpafénynek — tiz háznak áldása!
Bölcse határozott a tanács egykoron:
Mellék-utca legyen setét mint a korom.
Ekként történt egyszer a magyar-utcában:
Ember lelte magát a nyílt csatornában,
Összesepert sárban uraság elcsuszott,
Abba bele esvén, mint a béka uszott;
A lakó nem talált saját szállására,
A férj fel nem ismert élete párjára.
Sok szerelmes ifju megadta az árát,
Orvosnak fizetvén az okozott kárát;
Csonttörés esete már itt mellőzendő,
Ronda járdában is oka keresendő.
Törvény folytán ngysis sok nálunk a méter,
Haszontalan lenne hát egy gazometer.
Városunk a holddal mindenkor beérte,
Kétezer forintot fizetünk csak érte.
Petroleumlámpa: bír, de hol a medve?
A vállalkozónak gyújtásra nincs kedve.
Surrogatum gyanánt szolgál egy rendelet,
Női cseléd csak is lámpással kimehet.
Ekként Eperjesnek kivilágítása,
Nagyszerű! nagyszerű! nincs is annak mása.

Necrolog. Rácz Pálné, szül. nádási Terstyánszky Teréz halt meg f. hó 19-én Budapesten, hosszas szenvedések után, élete 38-ik évében. A temetés f. hó 21-én Budapesten ment végbe. Béke hamvaira!

Halálozás. A 91 éves londoni Mayer, a magyar emigransok atyai pártfogója, szülővárosában Leibnizcon elhunyt.

Mit csináljunk, ha nem jár az óránk? Adjuk oda kiigazítás végett Stibinger Manó órásnak. Ez úgy tudja intézni a dolgot, hogy akár a leghibásabb óra is, a mit kezére bízunk, megindul, persze — vele együtt.

Stibinger Manó ugyanis a neve annak a derék órásnak, ki városunkat hosszabb időn át boldogította jelenlétével. Valami 14 drb. órát kapott reparatúrába. Ezeket aztán elzalogosította s egy szép reggel a városból eltűnt.

A kapitányság nyomozó levelet küldött utána, mely azonban siker nélkül maradt. Az illető órák tulajdonosai ily körülmények közt természetesen lemondtak arról a reményről hogy óraikat valaha visszontlássák. De mi történik? Két-három nappal ezelőtt, egy csomag érkezik a postán Bécsből azon itteni óráshoz, kinél Stibinger annakelötte dolgozott. A csomagban pedig az órák zálogleveleit találták, a tulajdonosok neveinek megjegyzésével.

Derék egy órás a Stibinger Manó, szó sincs róla! Megérdemli a pártolást — a rendőrség részéről.

Egy Salamoni ítélet. Színhely persze Amerika és pedig New-York. Személyek Duffy bíró, John Covler és Canitz tiszteletreméltó gentlemanek nemkülönbön egy méltóságteljes new-foundlandi eb, valamint egy policeman a ki vezet. A két gent-

lemen közül mindegyik magának tulajdonítja az ebet s vádolja a másikat, hogy tőle eltulajdonította. Covler érvei napnál világosabbak, bebizonyítja kétségbevonhatatlanul tulajdonát. De a következő percben halomra dűnek az érvek, a napnál világosabb igazság elhomályosul Canitz ellenérvei hatalmától. A bíró kétségbe van esve. A rendes inkuizició utja itt nem vezet célhoz. Ki kell hallgatni magát a vita tárgyát. „Covler ur sziveskedjék a terem jobb oldalára ülni, Canitz ur a balra.” Megtörténik. „Most méltóztassanak ügyelni. Policeman, ereszsze el az ebet. Én háromig olvasok. Mikor azt mondom: három, — sziveskedjék mind a két fél egyidejűleg füttyenteni. Nos, egy, kettő, — három.” — A két gentleman füttyül, a mily hízogően és hivogatóan füttyülni csak lehet, az osztó igazság e felszentelt csarnokában s az összegyűlt közönség feszült figyelemmel tekint a fejlődmények elé. Melyik oldalra dül el az igazság mérlege? Minden szem a gyönyörű állatra van szegezve. Az pedig jobbra tekint s félelmetesen morog, aztán balra tekint s fogat viczorit, aztán megfordul és méltóságos léptekkel kivonul az ajtón. „Mindjárt gondoltam — mondá a bíró — hogy lopott jószág. Jegyző ur, térjünk át a következő tárgyra.”

Speries, den 23. Februar.

Vorigen Samstag fand — wie wir in der letzten Nummer anzeigten — eine Sitzung der städtischen Repräsentanz statt.

Die Berathung war diesmal nicht eben reich an hervorragenden und hochwichtigen Momenten und ist aus dem Verlaufe derselben lediglich Folgendes hervorzuheben.

Die Saläre und Gebühren der städtischen Beamten wurden bis zur Durchführung der in baldiger Aussicht stehenden, Reorganisation, flüchtig gemacht.

Mit Bezugnahme auf die, das Schankregale regelnde, Verordnung des Ministeriums des Innern, wird vom Stadthauptmanne die Meldung erstattet, er habe jedem hiesigen Kaufmanne ein Exemplar dieser Verordnung zukommen lassen.

Im Zusammenhange mit dieser Meldung wurde auch die Frage der, in den mit den Regalepächtern abgeschlossenen Vertrag aufgenommenen Klausel, ventilirt. Es heißt nämlich in diesem Vertrage, die Stadt halte sich für den Fall einer eventuellen Regelung des Schankregales, das Recht bevor, den Vertrag zu kündigen, in welchem Falle derselbe nach drei Monaten, vom Tage der Kündigung gerechnet, als gelöst zu betrachten ist.

Die Mehrzahl der gegenwärtigen Repräsentanten, ist der Ansicht, es ließe sich jetzt, da die Regale-Verhältnisse geregelt sind, ein bedeutend günstigeres Pachtresultat erzielen, als es das gegenwärtige ist, und wird das anzuhoffende Plus auf beiläufig 2000 fl. geschätzt.

Die Repräsentanz beschließt daher, den Vertrag, laut dem ihrerseits vorbehaltenen Rechte, zu kündigen. In Rücksicht auf die bevorstehenden Repräsentantewahlen wird die Stadt in zwei (ein oberes und ein unteres) Wahlbezirke eingetheilt. Näheres hierüber findet man im Infertatentheile.

Wir wollen diesbezüglich nur noch bemerken, daß als Wahlberechtigte nur diejenigen angesehen werden, die zu den Reichstagswahlen befugt sind.

Im ferneren Verlaufe der Sitzung wurde Herr Karl Schmidt unter die städtischen Bürger aufgenommen.

Die Wahl der 54 Repräsentanten soll in der zweiten Hälfte des künftigen Monats erfolgen.

totta a titokszere levelet s dobogó szívvel olvasni kezdé.

A levél így szólt:

„Igen tisztelt Nagysád! Érzem, hogy sokkal vétkesebb vagyok, semmint bocsánatát még csak kérhetném is azért, a mit feldult lelkiállapotomban Önnek felfedezni kénytelen vagyok.

Midőn Önnel először találkozáim, szivem a leghevesebb szenvedélyre lobbant Ön irányában. Birni akartam Önt e pillanattól fogva, birni minden áron; mert úgy vélém, hogy Ön nélkül nem élhetek. Végre sikerült az Ön rokonszenvét megnyernem, sőt azon szerencsében részesültem, hogy viszonzta szerelmemet. A sors úgy akarta, hogy szerelmünk mindkettőnkre végzetessé váljék; mert mi türés-tagadás benne: eljutottunk odáig, hogy már csak a pap áldása hiányzott még... Álmotunk a boldogságról — fájdalom hasztalan! mert a kíméletlen végzet utainkat épen legüdvözültebb perceink közepette szakítja szét — örökre... Vértó szívvel, sajgó kebellem vagyok kénytelen önt értesíteni, hogy egybekelésünket egy áttörhetlen akadály gátolja. — Ne kutassa kérem ez akadályt, melynek fölismerése — miként gyanitom — csak újabb fájdalmakat okozhatna nemes szívének s tanulja feledni azt, kinek nem juthat azon boldogság osztályrészü, hogy Önt magának nevezhesse. Réthy Aladár.”

T. olvasóink elgondolhatják, minő hatással volt e levél Mathildra, kinek legbensőbb érzelmeit támadták meg s dúlták fel e kíméletlen sorok. A szerencsétlen hölgy az első pillanatban azt hívé, hogy inog alatta a föld — keble elszorult, fáj-

dalma határtalan volt. Majd egy pamlagra vetvén magát, szemeit könyek áraszták el.

A szobában néma csend volt, csupán a fali órának egyhangu ketyegése rázta fel őt olykor-olykor eltompultságából, — mig a leirhatlan lelki fájdalom annyira elgyöngíté idegeit, hogy végre az álom mint jöltevo barát lecsukta szemeit.

A felhőtlen tiszta kék égen mosolygó nap már rég megaranyozá szétömlő sugaraival a láthatárt, midőn Mathild fölébredt. Alig volt képes magának a tegnapi nap eseményeiről számot adni, s miután zavart gondolatait némileg rendezé, azonnal író-eszközt vön elő s válaszolt Réthy levele-re, ki szerelmét oly rútul kijátszotta. Ugy hisz-szük nem lesz érdektelen e levelet a szives olvasóval közölni.

„Réthy úr! Vettem Önnek levelét. Váratlanul jött, az igaz, és fájdalom — későn is. Kár-hoztatam a boldogtalan pillanatot, melyben Önt először láttam. — Oh hogy nem volt elég erőm ellentállani a csábnak! hogy hittem azoknak a nagy szavaknak, szünet nélküli esküvéseinek!

Sorai fölnyiták szemeimet... Önnek sikerült betolakodnia egy tapasztalatlan leány szívébe. A szégyenpir, mely arcomon ég, eléggé hirdeti az Ön diadalát... Örüljön hát e nyomorult diadalnak, de gondoljon arra is, hogy majd még útni fog a megbánás órája. Én részemről csak utálattal fogok visszaemlékezhetni Önre, a kinek kívánom, hogy találjon oly hölgyet, ki méltóbb lesz szerel-mére, mint Mathild.”

(Folytatása következik).

k tulajdonítja az
e eltulajdonította.
bebizonyítja két-
De a következő
k, a napnál vilá-
itz ellenérvei ha-
esve. A rendes
hoz. Ki kell hall-
ler ur szivesked-
anitz ur a balra.
k ügyelni. Police-
háromig olvasok.
sziveskedjék mind
Nos, egy, kettő,
n füttyöl, a mily
csak lehet, az
kában s az össze-
mel tekint a fejt-
ül el az igazság
rörü állatra van
nt s félelmetesen
t vicorít, aztán
kivonul az ajtón.
a biró — hogy
k át a következő

Február.

wir in der letzten
g der städtischen
nicht eben reich an
Momenten und
rdiglich Folgendes
der städtischen Be-
gung der in bal-
ganisation, flüssig
das Schankregale
iums des Innern,
eldung erstattet, er
n Exemplar dieser

r Meldung wurde
den Regalepächtern
enen Clause, ven-
Bertrage, die Stadt
llen Regelung des
Vertrag zu fünf-
ch drei Monaten,
et, als gelöst zu

en Repräsentanten,
a die Regale-Ver-
günstigteres Pacht-
wärtige ist, und
eiläufig 2000 fl.
her, den Vertrag,
chte, zu kündigen,
henden Repräsen-
i (ein oberes und
Mähreres hierüber

noch bemerken,
en angefahren wer-
ngt sind.
gung wurde Herr
Bürger aufge-

anten soll in der
s erfolgen.

pamlagra vetvén
t, csupán a fal-
a fel öt olykor-
leirhatlan lelki
hogy végre az
szemeit.

mosolygó nap
ugarával a lát-
Alig volt képes
öl számot adni,
émileg rendezé,
olt Réthy leve-
otta. Ugy hisz-
a szives olva-

vevél. Várat-
késön is. Kár-
melyben Önt
volt elég eröm
tem azoknak a
üvéscinek!
Önök sike-
leány szivébe.
éggé hirdeti a
nyomorult dia-
majd még ütni
csak utalással
kinek kívánom,
bb lesz szerel-
Mathild."

„Singe, wem Gesang gegeben!“

Wir leben in einer Zeit, wo überall gestimmt wird. In Amerika stimmt man auf den Präsidenten der Vereinigten Staaten, in Konstantinopel hat jüngst die Votiv-Konferenz ihre Stimme abgegeben; in Oesterreich stimmt man für und wider den Bankausgleich; in unserer Hauptstadt stimmt man für das Cabinet Tisza und endlich werden auch wir Operieser bald auf 54 neue Repräsentanten stimmen. Alles stimmt, überall wird gestimmt, das Stimmen ist allgemein; nur eben Diejenigen unserer g. Mitbürger scheinen durchaus nicht anstimmen zu wollen, die im Laufe des vergangenen Jahres zummentrat, um auf den Trümmern unseres einstigen Gesangvereines einen neuen Männer-Gesangverein zu gründen.

Die Zahl der Herren, die sich der Sache angenommen hatten und sich einige Monate hindurch thätig und wohl auch pünktlich versammelten, um sich im Gesange zu üben, war bereits eine beträchtliche. Und war die Sache des provisorischen Vereines schon so weit gediehen, daß derselbe zu wiederholten Malen auch vor dem Publikum aufzutreten in der Lage war. Das Publikum brachte dem im Entstehen begriffenen Vereine seine wärmsten Sympathien entgegen, wie dies die zahlreichen und im vollsten Maße gespendeten Beifallsbezeugungen erkennen lassen, deren es den Verein bei jeder Gelegenheit theilhaftig machte.

Diese Erfolge schienen zu der begründeten Annahme zu berechtigen, der Verein werde sich in kürzester Zeit thätig und endgültig konstituieren. Leider erfüllte sich diese Hoffnung — wie die Folge lehrte — nicht; denn der im Entstehen begriffene Verein löste sich aus uns unbekanntem Grunde gänzlich auf, während die in den benachbarten kleineren Städten, Zeben und Bartfeld, gegründeten ähnlichen Vereine mittlerweile erstarkt und jetzt bereits in voller Blüthe stehen.

Es ist wirklich aufrichtig zu bedauern, daß die Sache dieses Vereines fallen gelassen worden ist. Wir brauchen in dieser Hinsicht nur an jene gemüthlichen und mit Kunstgenuss verbundenen Abende zu erinnern, welche unser Publikum dem einstigen Gesangvereine zu verdanken hatte.

Als Hauptgrund der Auflösung des im Vorjahre der endgültigen Konstituierung sich angenäherten Vereines, wird der Umstand bezeichnet, daß unter den Mitgliedern desselben die ständig in Operies Wohnenden in einer, verhältnismäßig verschwindend kleinen Anzahl vertreten waren und es durchaus nicht gelingen wollte, einen Zuwachs an Solchen zu erzielen. Unter solchen Umständen mußte es dem jungen Vereine naturgemäß an Aussicht auf die erforderliche konstante Grundlage fehlen.

Der Indifferentismus unserer Leute hat sich auch hier wieder einmal bewährt und seine negativen Früchte getragen.

Im Interesse des geselligen Verkehrs, welcher bei uns nicht im Zunehmen, sondern vielmehr in stetigem Abnehmen begriffen ist, wäre es jedoch wünschenswerth, daß sich die Liebhaber des Gesanges der Sache neuerdings annähmen. Wir glauben, durch Beharrlichkeit ließen sich die etwaigen Schwierigkeiten — welche lediglich darin bestehen, das Eis zu brechen — endlich doch beseitigen.

Wir verweisen auf das Beispiel von Bartfeld und Zeben, durch die sich Operies, im edlen Wettstreite, überflügeln ließ.

Wieder ein Anonymus!*)

Ich erfülle den Wunsch des unbenannten Schreibers folgenden Briefes, der sich als Träger der „öffentlichen Meinung“ gerirt, indem ich selben der Öffentlichkeit übergebe, zugleich bemerkend, ich werde in Zukunft derlei Zuschriften zurückweisen, umso mehr als dem Geheimsekretär der öffentlichen Meinung die Spalten des Localblattes ebenso gut offen stehen, wie wir, und kein Grund vorhanden, ja vielmehr mein ausgesprochen Wunsch ist, daß auch die entgegengesetzte Ansicht zum Ausdruck gelange. Dieser Brief ist überdies in einem anständigeren Tone abgefaßt, als daß der Verfasser es bedurft hätte, unter der Maske aufzutreten und ich ihn deshalb vollständig gebe, bis auf eine Stelle, welche nicht mich angeht und mir deren Sachverhalt auch völlig unbekannt ist, indem ich da- zumal auf dem Laude wohnte. Der Brief lautet:

Euer Wohlgeboren! Indem wir uns mit dem meritorischen Inhalte des von der Volksstimme an Sie gerichteten Schreibens vollkommen einverstanden erklären, finden wir uns veranlaßt noch folgendes beizufügen.

Es ist wohl wahr, daß sich kein denkender Mensch hier in der Stadt finden wird, der die sonst sehr lobenswerthe Absicht, — unsere Stadt mit guten Trinkwasser reichlich zu versehen, — nicht für höchst wünschenswerth erachten möchte, allein es wird sich andererseits auch Jedermann dem das Wohl und Thun unserer Stadt am Herzen liegt wohl überlegen, ob es bermalen, — wo die traurigen Symptome der allgemeinen Verarmung unserer Stadt in höchst trostloser Weise bei jedem Schritt uns entgegen treten, — wo die Gewerbe stocken, — wo die Stadt kaum ihre nothwendigsten Bedürfnisse ordentlich decken kann, — wo die Steuereinzugungen an der Tagesordnung sind, wohl an der Zeit sei derlei kostspielige, nachtheilige Opfer erheischende Anforderungen an die Stadt zu stellen, und dadurch unsere verarmten Mitbürger mit neuen Steuerzuschlägen zu überbürden? Wir müssen diese Frage mit einem categorischen Nein! beantworten, denn wir glauben, daß die uns dar- gebrachte Medezin schlimmer als die Krankheit sei — Man pflegt im normalen und gesunden Zustande zuerst essen, und dann trinkt man erst, deshalb glauben wir nicht, daß sich un-

*) Mit der Veröffentlichung dieses Schreibens halten wir die Diskussion der darin ventilirten Frage für erschöpft und werden einer ferneren Besprechung derselben nur mehr Raum geben, wenn die Angelegenheit in ein neues Stadium getreten sein wird.
Der Redakteur.

ter uns Menschen finden würden, die den Wunsch hätten, auf Kosten des Hungers und anderer Noth ein besseres Wasser trinken zu wollen. Dem zu Folge möchten wir Ihnen im Interesse Ihrer Reputation den wohlmeinenden Rath ertheilen, sich dieser Sache nicht so warm anzunehmen, weil Sie als Mann der durch derlei glückliche Unternehmungen sich ein namhaftes Vermögen erworben hat, laden durch das unermüdete forciren den Verdacht auf sich, daß Ihr so auffallend großer Eifer den Sie in dieser Angelegenheit an den Tag legen, nicht aus reiner patriotischer Quelle, sondern aus jener trüben des Eigennuzes fließen dürfte.

Sie scheinen unsere kleine Stadt durch ein Vergrößerungs- glas zu betrachten, weil Sie den Maßstab einer großen Stadt an uns anlegen wollen. Sie irren gewaltig, wenn Sie glauben, daß hier sich Jemand finden würde, der sich so eine kostspielige Wasserleitung, um die Faulheit unserer Dienstboten zu unterstützen, in seinen Hause anlegen wollte, außer Sie müßten sämtliche Cisternen cassiren lassen.

Sollte Ihnen aber wirklich das Wohl unserer Stadt so nahe am Herzen liegen, dann mögen Sie der Stadt den Antrag stellen, den Bau dieser projectirten Wasserleitung, auf Grundlage des gemachten Kostenüberschlages pr. 33,000 fl. — in der sicheren Voraussetzung daß Sie hiezu ein volles Vertrauen hegen, — auf eigenes Risiko selbst übernehmen zu wollen. In diesem Falle dürfte sich vielleicht die Stadt dennoch entschließen Ihrem derartigen Antrage beizupflichten, und Ihnen nach vollbrachten Werke die stipulirte Summe auszubahlen. Denn die Kostenüberschläge stehen Heut zu Tage im großen Miskredit. Wir sahen noch keinen Kostenüberschlag, der nur annäherungsweise mit den nachherigen wirklichen Auslagen in Uebereinstimmung gewesen wäre, und bei so einem ungewöhnlichen großartigen Bauobjecte wie eine Wasserleitung ist der Thermometer unseres Vertrauens zu Kostenüberschlägen sehr tief unter 0 hinabgefallen.

Sie werden uns sehr verbinden, wenn Sie diesen Brief auch in dem Zeitungsblatt veröffentlichen werden.

Die öffentliche Meinung.

Ob dies der Ausdruck der öffentlichen Meinung sei? lassen wir dahingestellt. Es wird den hiezu berufenen autonomen Organen der Stadt, obliegen, Alles genau zu prüfen, Antösten, Umstände, schwere Zeiten, Vor- und Nachtheile, Berechnungen, Ausführung, ob in eigener Regie, oder an moralisch und petuniar, garantiefähige Unternehmer; ob schon jetzt, oder im nächsten Jahre? All dies versteht sich von selbst; eine so wichtige Angelegenheit läßt sich nicht übers Knie brechen; auch wäre es für unsere Repräsentanz wenig ehrend, von ihr eine Uebereilung voraus zu setzen, und ich verüble derlei Bedenkllichkeiten des Briefstellers durchaus nicht.

Darüber jedoch fordere ich von ihm öffentlich öffentliche Antwort: was er unter Voraussetzung trüber Quellen des Eigennuzes meint? ansonsten erkläre ich ihn — am schonensten gesagt — für einen unbedachten Menschen, der etwas behauptet, was er nicht beweisen kann. Denn daraus daß sich Jemand einer anerkannt guten Sache „warm annimt“, dieselbe „unermüdet, mit einem auffallend großen Eifer“ betreibt (nicht „forcirt“, denn dazu habe ich weder den Willen, noch die Macht) — auf unlautere Absichten zu schließen, ist doch ein grundsätzlicher Schluß! Indessen trifft dieses Schiltal nur diejenigen Männer, die sich der öffentlichen Institutionen, ob der zu schaffenden, oder der bereits stehenden, annehmen, und nicht diejenigen, deren Gesichtskreis nicht über ihre Behausung hinausreicht; Anerkennung und Verläumdung wohnen dicht nebeneinander!

Man darf bei der Beurtheilung von Thaten auch die Individualität der beteiligten Personen nicht übersehen. Wer lau ist, sich bei den ersten Hindernissen abschrecken läßt, nicht unermüdet ausharrt, sondern die Rolle des Strohfleuers spielt, wer für gebrachte Opfer Dank erwartet: der befindet sich wahrlich nicht im Besitze derjenigen Eigenschaften, welche zur Schöpfung von Werken, die über den Tag in die weite Zukunft hinausragen, gehören, mögen diese Werke öffentlicher oder privater Natur sein!

Was nun speciell den Gegenstand, den wir besprechen, betrifft: so empfand ich, so oft ich vom Laude zur Stadt kam, lebend den Abgang eines guten Trankes und nahm mir vor, für das Gedeihen der Stadt, in welcher ich 47 glückliche und bittere Jahre verlebte, etwas zu thun, ein Andenken zu hinterlassen, nicht im Gelde, welches ich nicht besitze, sondern durch Arbeit, deren ich, Gott sei es gedankt, noch fähig bin, und glaubte dieses durch das Zustandebringen einer Wasserleitung am besten auszuführen; fand auch allseitige Unterstützung, sowohl Seitens des Stadtvorstandes und der Repräsentanz als auch Seitens anderer thätiger, intelligenter Männer; und bitte Gott, mir noch soviel Zeit zu schenken, daß ich das angeführte Werk sehen, oder, wenn es unterbleiben sollte, das Bewußtsein mitnehme, Alles gethan zu haben! dies ist das wahre „Interesse meiner Reputation“; sonst habe ich keines, nicht einmal das, die Wohlthat, zu deren Schaffung ich beigetragen, so lange als deren Gegenwärtiger genießen zu können!

Schließlich mache ich den namenlosen Herrn darauf aufmerksam, daß ich unser Werk nicht nur mit dem Maßstabe einer großen Stadt gemessen, sondern auch mit dem kleinerer Städte, als: Bartfeld, Resmarf, Leutshau, und daß anstatt „der Unterstützung der Faulheit unserer Dienstboten“, viele Familien eine n Dienstboten ersparen werden können, wenn die Herbeischaffung ihres Wasserbedarfes nichts mehr kosten wird, als die Öffnung einer Pipe!

J. Benczur.

Musik.

Man möchte kaum glauben, daß in Operies über 400 Klavire der Ausübung der Tonkunst auf diesem Instrumente zur Verfügung stehen. Freilich ist hiervon nur ein Theil auch nur in mechanischer Beziehung zur gehörigen Fingerübung, und nicht einmal der zehnte Theil zum entsprechenden Vortrag von Tondichtungen zu gebrauchen. Dabei befinden sich diese-

ben gewöhnlich in einem so verstimmtten Zustande, daß der Gebrauch der Tasten im Stande ist die gefundesten Gehörorgane gründlich zu verderben, und zur Auffassung der Tonunterschiede, für immer unempfindlich zu machen.

Eine solche Anzahl von Klaviren im Verhältnisse zur Einwohnerzahl, zeigt aber doch, daß man die Bedeutung des Musikunterrichtes zur Erlangung der allgemeinen Bildung, auch in den bescheideneren gesellschaftlichen Kreisen bereits ahnt, und nur das Verständniß bei der Wahl der Mittel noch fehlt.

Auch ist eine solche Nachfrage nach Klavirstunden, und nach unsere besten mit schönem Erfolge unterrichtenden Musiklehrer, die so sehr in Anspruch genommen, daß wir uns freuen können, wenn sich die Zahl der tüchtigen Musiklehrer unlängst hier wieder vermehrt hat.

Auf die Veranlassung einiger Musikfreunde hat sich der Tonkünstler, Herr Professor Karl Wittmann aus Wien, der durch seine Concerte und Compositionen dort eine bekannte Persönlichkeit war, in jüngster Zeit hier etablirt.

Herr Wittmann ist ein Schüler des C. Czerny und Thalberg und widmet sich hier einem rationellen, nach seiner Methode erprobten System im Pianoforte-Unterricht; auch ist derselbe Bevollmächtigter einer bewährten Klavir-Firma in Wien, und sind durch ihn vorzügliche und billige Klavire mit deutscher, englischer und amerikanischer Mechanik mit fünfzehnjähriger Garantie zu beziehen.

Wir wollen wünschen, daß dieser Tonkünstler durch längere Zeit sich in unserer Stadt gefallen möge, an Beschäftigung und talentvollen Schülern wird es ihm gewiß nicht fehlen.

Eine eingehendere Besprechung der hierortigen Zustände in musikalischer Beziehung werden wir folgen lassen.
P.

Kleine politische Rundschau.

Die neuerlichen Verhandlungen in der Bankfrage haben endlich zu einem Resultate geführt. Zwischen den Regierungen der beiden Reichshälften ist eine Verständigung zu Stande gekommen und haben sich unsere aus Wien zurückgekehrten Minister sofort mit den hervorragenden Mitgliedern der Reichstags-Majorität in Berührung gesetzt.

Von offiziöser Seite werden folgende Details gemeldet: Die Ungarn bewilligte Minimal-Dotation beträgt 50 Millionen. Der Metallschatz bleibt ungetheilt, doch wenn die Baarzahlungen wieder ausgenommen werden, so wird auch Budapest eine Einwechslungsstelle sein. Bezüglich der Lösung der Paritätsfrage, sind bis zur Stunde nur noch gegensätzliche, einander zuwiderlaufende Gerüchte in Umlauf, aus welchem Grunde wir dieselben jetzt noch unberührt lassen.

Ausland. Aus den jüngst im englischen Parlamente stattgefundenen Debatten geht hervor, daß die gegenwärtige englische Regierung gelassen ist, an der Unabhängigkeit und Integrität der Türkei festzuhalten. England wird zwar der Türkei im Kriegs-falle keine materielle Hilfe gegen Rußland bieten; wohl aber ihren moralischen Schutz, welcher gegenüber den russischen Kanonen freilich von keinem besonderen Belange, in anderer Hinsicht jedoch immerhin schätzbar sein dürfte.

Rußland hingegen läßt sich auf der einmal betretenen Bahn durch nichts beirren, und rüstet nach wie vor aus aller Kraft. An der Verstärkung der Südarmerie wird unausgesetzt weiter gearbeitet und soll die Eröffnung der Feindlichkeiten nur mehr Frage eines sehr kurzen Zeitraumes, sein.

Was die Türkei anbelangt, so werden aus Konstantinopel wieder einmal Gerüchte über ein angebliches „unheilbares Uebel des Sultan“ verstreut. Dem gegenüber veröffentlicht die türkische Postkarte in Wien ein Dementi, demzufolge der Sultan seit einiger Zeit an einem Zahnnübel gelitten haben soll, sich aber gegenwärtig vollkommen wohl befinde.

Midhat Pascha, der gestürzte Großvezier soll sich bei Gelegenheit einer Unterredung mit dem Redakteur einer in Rom erscheinenden Zeitung geäußert haben: der Krieg sei unvermeidlich und wird nicht lokalisiert werden können.

Tagesneuigkeiten.

Zwei internationale Vorstellungen der New-Yorker Künstler-Gesellschaft werden im hiesigen Theater stattfinden, und zwar heute Samstag und morgen Sonntag den 24. und 25. Februar. Das Programm der Vorstellungen ist das folgende: Auftreten der ersten amerikanischen Holzschuh-Tänzerin und Sängerin Miss Lily Melbourn, ferner der Concert-Sängerin Fel. Lebour, des ersten Neger-Sänger und Tänzers Mr. Deller, Mr. Anderson, Danse comique. Mr. Levater Neger-Sänger und Tänzer, unübertrefflich in seinen Verwandlungs-Scenen. Zum Schluß komische Scenen, ausgeführt von Mr. Deller und Anderson. Anfang halb 8 Uhr.

Ein Attentat auf der Comitatsgasse. Man glaube ja nicht, daß nur einem Bismarck, die Ohre widerfahren könne, zum Gegenstand eines Attentates auserkoren zu werden. Auch minder hochgestellten Herren kann dergleichen passiren. So geschah es z. B. neulich. Ein Herr begab sich nämlich, wenn wir nicht irren, vorigen Dienstag Nachts, gegen zwei Uhr, also später als gewöhnlich, nach Hause. Auf der Comitats-Gasse herrschte eine undurchdringliche Finsterniß. Auf einmal

springen zwei Männer aus dem noch dunkleren Schatten der Häuserreihe hervor und erhielt der erwählte Herr in selbem Augenblicke ohne jegliches Apropos einen furchtbaren, mit einem Stocke ausgeführten, Hieb über den Kopf, welcher ihn unfähig machte, um Hilfe zu rufen, oder den Attentätern nachzusehen. Dieselben wurden auch bis zum heutigen Tage nicht eruit.

Die Sebes-Kellmeyer Weien sind seit gestern unter Wasser. Der Sekezd will auch dieses Jahr seinen althergebrachten Ruf bewahren, um sein Nennmécse aufrecht zu erhalten, welches — nebenbei gesagt, nicht eben das Beste ist.

Eine vollständige Mondesfinsternis wird Dienstag, am 27. d. M. zu beobachten sein, natürlich nur im Falle heiterer Witterung.

Ein eigenartiges Schauspiel bot sich den Passanten der Hauptgasse vorigen Samstag dar. Einem hiesigen Einwohner wurde nämlich ein wohlgestaltetes Schwein gestohlen. Der Dieb schaffte den grunzenden Vierfüßler unbemerkt bis hinter die am Sebezer Wege befindliche Brücke. Dort angelangt, schnitt er das Thier in zwei Theile, warf den vorderen Theil, mit dem Kopfe und den beiden Vorderfüßen, in den Graben, sich mit dem werthvolleren Hintertheile begnügend, welches er mit sich nahm. Die im Graben aufgefundenen Hälfte wurde nun aufs Stadthaus getragen und erregte das in der Mitte durchschnittenen Thier, wegen des originellen Anblickes, ein nicht geringes Aufsehen.

„Matthias bricht Eis, findet er kein's so macht er eins,“ heißt es im Sprichworte. Die ganze Woche hindurch regnete es; gestern schien sich der Wind gewendet zu haben, Schneefall mit sich führend. Es dürfte also nicht unmöglich sein, daß sich das alte Sprichwort nochmals bewähren wird.

Flaudereien.

(Schluß)

Eben wird die Thüre geöffnet. Eine junge Dame tritt ein. Ihre Toilette ist weiß und zart, wie frischgefallener Schnee; ihr Herz pecht gewaltig. . . . Ihre Augen erregen dieselbe Gefühl, wie sie die Brust Deiner besonnen zu machen pflegen, der zum ersten Male in seinem Leben in Gesellschaft seiner Sekundantin den Wahlplatz betritt, um sich mit einem bereits erfahreneren Gegner zu messen.

Zum ersten Male auf einem Balle. Welch großes Wort!

Mit welcher Sorgfalt und Liebe muß an dieser Robe gearbeitet worden sein. Und die endliche Completion der Toilette! Wenn sie nicht beim Anblicke solcher ergreifenden Erscheinungen das Wort jener kleinen Französin aus der Rococo-Periode ein, die zum Balle bereits fertig, in ihrer Reifezeit noch einigemal vor dem Spiegel hüpfte und tänzelte:

„Ma commère, quand je danse, Mon cotillon va-t-il bien?“

Man erzählt sich: der noch heute so beliebte Tanz verdanke seine Benennung diesem geflügelten Worte, welches von einigen lauschenden Cavalieren aufgeschnappt wurde.

Die Logen sind bereits dicht besetzt, und den Tanzraum füllen prominente Damen, denen Schleppen, von mitunter beträchtlichen Längen, nachwallen; Herren im Frack und hie und da einige, größtentheils langweilige, Masken bilden die Gegenläge.

Hier sitzt eine kleine, niedliche Dame; ihr noch kleineres Köpfchen bewegt sich nach dem Takte der eben angestimmten Polka. Ach diese reizende Ungegend! . . . Sie kann den Beginn des Reigens kaum erwarten. — Und diese bethörenden Farben! Smaragdgrün und Rosa, Viole, und Weiß; Panzerleibchen, Tull-Illusionen, Prinzess-Neben und . . . und . . .

„Dein schönes Haar Das lockt sich; Und wunderbar — Auch mich.“

Doch horch! Eben ertönen die eigenthümlichen Klänge des ägyptischen Marches, diese schwerwüthigen, resignirten Weisen. Man wäre schier geneigt, sich auf den lustigen Schwingen der Musik an die grünen Ufer des ewigen Nil verjagt zu glauben. Ach der Nil! Wie schön muß es sich dort wohnen, im Schatten der schlanken Platanen, im Lande der schönen Cleopatra, wo die lebenswürdigsten Krokodile der Welt uns zuseufzen und bittere Thränen vergießen, wenn sie uns nicht — verpeifen können. Welche rührende Leidenschaft, meine Herren!

Was ist dort? Aus dem „Paradies“ ertönt plötzlich ein Getrampel. Es ist der Elefant, unser alter Bekannte, der in Gesellschaft des Theaterdirectors Gerdy die Reise um die Erde in 80 Tagen, mitgemacht hat. Allen Respekt vor so einem erfahrenen Elephanten! Auf seinem Rücken thront ein afrikanischer Prinz, der die Versammlung huldvoll begrüßt. Ihm folgt ein Zug von verkleideten ägyptischen Schönen und einigen afrikanischen Cavalieren mit dunkeln Gesichtern. Endlich erscheint ein zauberhaftes Gespann, ein rother, reich vergoldeter Thron, Wagen, gezogen von zwei riesigen Giraffen, bei deren Anblicke unleren Sportsmans das Herz im Leibe lachte. Auf dem Wagen endlich thronte, in aller Pracht und Herrlichkeit eines exotischen Fürsten, Kingatara I. König von Nubien, aus dem erlauchtesten Hause der Kamahahi.

Ein Ausruf des Erstaunens; das Publikum applaudirte. In der Mitte des Saales hatte auf einer Erhöhung die reizende Königstochter von Aethiopien, umringt von einem glänzenden Gefolge, Platz genommen. Die Costüme — namentlich der Damen — waren prachtvoll ausgestattet. Es bligte und glitzerte

glänzte und strahlte Alles an ihnen. Nun stieg Se. Majestät vom Wagen, trat auf die Königin zu und eröffnete ihr unter chevaleresken Geberden sein Anliegen:

„Wenn Giroflé zum Mann mich nimmt, Wird sie ein stattlich Schloß bewohnen.“

Die schöne Prinzessin willigte nach kurzem Bedenken ein, und nun machte das nunmehr glückliche Brautpaar im Saale nochmals die Runde, um sich von ihren treuen Speriellern zu verabschieden.

Nun wurde zur Tagesordnung geschritten. Es begann der Tanz. Csárdas, Polka, Walzer, Cotillon zc. — wie gewöhnlich.

Nur daß während des ersten Tanzes, nach der halbstunde ein mächtiges Feuer ausbrach. Mehrere Herzen sollen — von schönen Augen in Brand gesetzt — den Flammen zum Opfer gefallen sein. Das Feuer hätte jedenfalls bedenkliche Dimensionen angenommen; zum Glück wurde es gelöscht — vorerst mit Pilsner, dann mit Veuve Cliquot.

Ich stand an einer Säule des Paradieses, die sich mir darbietende Augenweide vollinhaltlich genießend. Die Paare ringelten sich unaufhörlich weiter. Ich sah sie tanzen, die erschienen waren und auch Manche, die nicht erschienen waren. Dann wendete ich mich um. Drei fahle Wände, eine Gruppe von alten Knaben und jungen Erfahrenen, mit gleichgültigen, blasirten Mienen, und durch eine Seitenthüre im Hintergrunde sich zeigende leere Bierflaschen. . . . Sapristi! So hat sich Milton das Paradies nicht vorgestellt — nicht einmal das verlorene.

Es graute bereits der Morgen; auf den Gassen war nur noch hie und da ein halbtochter Tänzer zu bemerken, der die letzten Anstrengungen machte, um das Ziel seines innigsten Begehrens, die Stätte seiner provisorischen Ruhe, zu erreichen. Ich that daselbe; der Geist des Champagners umgaukelte mich noch eine geraume Zeit, während welcher ich einschliefe. Galileis Lehre, daß sich die Erde um die Sonne drehe, hatte ich noch selten je so lebhaft empfunden; und um unsere Erde tänzelten Sphäriden, schwärmten und flimmerten Tausende von Sternen und schallhaften Mädchenblicken. Einer derselben traf den Mond. Dieser fing Feuer und lichterloh Flammen drohten ihn zu verzehren. Doch unsere brave Feuerwehr, ist mit ihrem Commandanten rasch bei der Hand; Signale ertönten und das Feuer wurde gelöscht. Die Folge davon war eine Mondesfinsternis, welche am 27. d. M. zu beobachten sein wird. Ahmed.

Briefkasten der Redaktion.

Herrn L. S. hier. Wir nehmen Ihr Anerbieten mit Dank an.

Fruchtpreise vom 23. Februar 1877.		
Woggen per 100 Mlogr.	fl.	8.50 8.75
Weizen „ 100 „	„	10.— 11.50
Gerste „ 100 „	„	6.— 7.—
Hofer „ 100 „	„	5.— 6.—
Haar „ 100 „	„	— —
Erbsen „ 100 „	„	8.— 10.—
Linjen „ 100 „	„	8.— 11.—
Wolken „ 100 „	„	— —
Erdäpfel „ 100 „	„	2.50 —

Die in **Wien** am 17. Feber gehobene Zahlen:

65, 42, 32, 31, 62.

Die nächste Ziehung ist am 3. März 1877.

Die in **Brünn** am 21. Feber gehobene Zahlen:

65, 3, 12, 18, 10.

Die nächste Ziehung ist am 7. März 1877.

Felelös szerkesztő: **Kyss Géza.**

Kiadó-tulajdonos: **Az Eperjesi Bankkegylet.**

49

Anzeige.

In der Rabascher Waldung von Eperies und dem daselbst befindlichen Bahnhofs 1te Station entfernt, sind 80 St. dießjährige gefällte, zwei bis drei Schuh im Durchmesser dicke

Eichenstämme

zu verkaufen. — Näheres bei Eigenthümer zu erfragen

Josef Mellorisz.

Die vierte ordentliche
Generalversammlung
der **Ungarischen**
Hypotheken- & Industriebank
wird am **15. März I. J. Nachmittags**
2 Uhr im städtischen Rathhause abgehalten, wozu die P. T. Actionäre höflichst eingeladen werden.

Gegenstand der Berathung:

1. Bericht des Directorats und Aufsichtsrathes und die Jahresbilanz.
2. Bestimmung der Dividende.
3. Bestimmungen über den Betrieb und Leitung der Fulguritfabrik.
4. Wahl der fehlenden Directoratsmitglieder.
5. Wahl des Aufsichtsrathes.

Eperies, den 15. Februar 1877.

Das Directorat.

Hirdetmény.

A városi választók ezennel értesittetnek 1-ször hogy a városi képviselő testületnek az 1876. XX. t. cz. folytán előveendő új választása tekintetéből két választó kerület alakított, a felső választó kerülethez a belváros I-ső és II-ik ötóde, s a felkülváros, az alsó választó kerülethez pedig a belváros III-ik IV-ik és V-ik ötóde, az alkülváros és a hegnyikertek tartozván.

2-ször hogy a választók névjegyzéke a kiküldött választmány által az 1871-ik évi XVIII. t. cz. 41-ik szakasza értelmében kerületenkint s betürendben egybe állittván, s a városházán a kapitányi hivatal helyiségében közszemlére kitéttvén folyó februárhó 22-től bezárólag februárhó 26-áig számitott öt napon át megszemléltető, — elvégre:

3-ször hogy ezen névjegyzék ellen a következő 5 napon át, tehát bezárólag f. é. martius hó 3-áig, netán előveendő kiigazítás céljából, — észrevételek terjesztetők be.

Kelt Eperjesen, 1877. év februárhó 19-én.

Kovács Gyula,
h. főjegyző.

Hirdetmény.

Az 1875. évi VII. t. cz. nyomán elkészült új földadó telekkönyvi munkát a város házánál közszemlére kitéttet, — miről is e város érdekelt ház és földbirtokosai azon megjegyzéssel értesittetnek hogy ezen munkát délcélti hivatalos órákban megtekinthető s a netaláni fel-szóllamlások f. évi martius 9-ig a város tanácsánál illetve annak számvevőségénél beadhatók.

Eperjesen, februárhó 19-én 1877.

Podhorányi Bálint,
tanácsnok.

Árverési hirdetmény.

Az eperjesi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírre tétetik: mikép a Dahlström Anna hagyatéka-hoz tartozó Eperjesi szab. kir. város 860. szám alatti tkönyvbeni 2976. helyrajzi 208 frtnyi értékű, — 2797. helyrajzi 20 frt értékű, — 2884. helyrajzi 80 frt értékű és 2959—2960 helyrajzi és 1177 frtnyi értékű, — valamint az 1609—1792. és 2003. helyrajzi s 444 forint értékű ingatlanok az 1877. évi februárhó 27. napján délelőtt 9 órakor ezen kir. telekkönyvi hatóság pertári helyiségében megtartandó árverés alkalmával egyenként és becsáron alól is el fognak adatni, kiemeltvén: hogy minden árverező a becsértéknek 10% bánatpénzt letenni köteles — és hogy a többi feltételek az itteni irattárban mindenkor betekintetők.

Kelt az eperjesi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság 1876. évi decemberhó 23-án tartott üléséből.

Péchy,

elnök.

Czirbusz István,

aljegyző.

Eladó nemesi jószág.

A Sáros megyei Kaproncza helységben, az eperjesbártfai országúttól alig egy, s a mostvezezt mindkét sz. kir. várostól 3-3 mértföldnyi távolságra, fekvő Zsádry Ferenc-féle nemesi jószág — mely egy szép s egészen új urasági lakhazzal, s a kenyelemhez, háztartáshoz és gazdasághoz megkívántató minden épületekkel el van látva, s a legújabb katasztrális felvétel szerint:

1. Házhelyekben és udvartérekben 2 kat. hold 1090 négysz. ölből,
2. Kertekben 22 „ „ 713 „ „
3. Szántóföldekben 369 „ „ 1541 „ „
4. Rétekben 20 „ „ 1295 „ „
5. Legelőekben 105 „ „ 1536 „ „
6. Erdőkben 225 „ „ 971 „ „
7. Utakban 2 „ „ 957 „ „

vagyis összesen 760 kat. hold 103 négysz. ölből áll, s évek óta tagosítva van, és bíróság, a gazdasági felszerelés nélkül, 70,251 osztr. ért. forintra becsültetett — a szomszédos Varjuvalu, Buczló és Trocsán helységeken talaltató, s együttvéve 4300 osztr. ért. fra becsült jószág-resszettel együtt, még pedig, a t. cz. cs. kir. szabadalm. ált. oszt. földhitel-intezettel erre nyert engedély folytán, ez intézet rajta fekvő 30,000 osztr. ért. ftnyi törlesztési kölcsönnek meghagyása mellett, f. é. Mártius 20-dik napjáig szabad kézből eladó, s erre nézve a közelebbi körülmények és feltételek akár a Zsádry Ferenc-féle csódtömög gondnokánál Körtvélyessy Szilárd (a raszlaviczai postakerülethez tartozó) Varjuvalu helységebeli jószágutalajdonos úrnál, akár pedig az alóhírtál megtudhatók. 46 2-3

Kelt Eperjesen 1877-dik évi január 31-én.

Schulek Gusztáv s. k.

eperjesi ügyvéd, mint a Zsádry Ferenc-féle csódbitelezői választmány elnöke.

Anzeige.

Der in der Nähe des Kalvarienberges gelegene **Berggarten**

weiland des Herren **Bendel Schmidt, ist sofort zu verpachten.**

Das Nähere ist bei dem gegenwärtigen Eigenthümer, Herrn **Karl Schmidt** zu erfragen.

Auf der Hauptgasse vis-à-vis der Kirche ist im Hause Nr. 4. ein schönes großes

Gassengewölbe

mit 2 Thüren, nebst anstoßender Wohnung

vom Mai zu vergeben.

Näheres bei

Csatáry.